

Просто PIKKA
FOREVER

УДК 821.113.5-31

Н 96

Rikka – på ordentlig og forever
© CAPPELEN DAMM AS 2019
All rights reserved

Майкен Нюлунд

Н 96 Просто РІККА FOREVER [Текст] : повість / Майкен Нюлунд ;
іл. Катріне Сандмель. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 112 с.

ISBN 978-966-448-196-7

Життя Рікки починає летіти шкереберть, коли Ліза, її найкраща подруга, раптово закохується. Цього Ріцці тільки й бракувало! Сама вона зовсім не почувається закоханою, аніскілочки. Хоч у неї є аж дві сім'ї: мамина і татова, з якою вона проводить щодругі вихідні, а ще молодші сестрички та братик — Рікка почувається поміж них зовсім-зовсім самотньою. Дівчинка хоче бути просто собі Ріккою, а не «донькою-бонусом», і щоб все було, як раніше... Одна надія на те, що її родина — і новий сусідський хлопчик — допоможуть Ріцці зрозуміти, наскільки вона насправді крута.

УДК 821.113.5-31

Книгу видано за фінансової підтримки NORLA

N
NORLA
NORWEGIAN LITERATURE ABROAD

© Майкен Нюлунд, текст, 2019
© Наталя Іваничук, переклад, 2023
© Катріне Сандмель, ілюстрації, 2019
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-196-7 (укр.)

ISBN 978-82-02-61808-7 (норв.)

Усі права застережено

МАЙКЕН НЮЛУНД
Просто РІККА
FOREVER

проілюструвала
Катріне Сандмель

переклала з норвезької
Наталя Іваничук

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

Найближчі подруги, чи як?..

— Як я люблю літо! — промовила Рікка, задивляючись у синє небо.

Вона лежала горілиць, гладила віхтики трави, які лоскотали їй долоні.

— А я люблю морозиво, — озвалася Ліза, яка лежала поруч і теж дивилася на небо.

Ліза — найліпша подруга Рікки.

— А ще люблю, коли надворі спека. Морозиво тане й стікає в горло, — підхопила Рікка.

Ліза захихотіла.

— Я люблю, коли можна гуляти весь день допізна, і щоб дорослі не заганяли спати! — майже викрикнула Ліза, та так голосно, щоб точно почула мама.

Ліза перевернулася на бік, подивилася просто у вічі Рікки й майже пошепки промовила:

— Я закохалася у Тома з «Б»-класу.

Стало тихо. Ліза зашарілася. Рікка не зводила очей з безхмарного, синього неба.

— Я закохалася у Тома з «Б»-класу, — повторила Ліза.

Рікка якось ніколи не думала, що Ліза може закохатися. Сама вона ніколи ні про які закоханості й не думала. Може, варто задуматися, бо онде Ліза раптом закохалася, а вона — ні.

— Ти ж знаєш Тома. Може, нас зведеш?

— Зведу? — перепитала Рікка, ніби й уявлення не мала, про що йдеться.

— Ну, ти ж добре знаєш Тома, — наполягала Ліза.

— Ну... знаю... — Рікка гарячково намагалася згадати, коли востаннє розмовляла з Томом, але марно. — Ми вже давно не дружимо.

— Людину або знаєш, або ні, — гнула своє Ліза. — Ти ж не можеш отак раптом перестати його знати.

— Ми просто сусіди. Він ходить у «Б», а я — в «А». Він грає у футбол, а я з ТОБОЮ воджуся.

Рікка наголосила на отому «з ТОБОЮ», щоб Ліза таки зрозуміла: вона не так уже й добре знає Тома. І перетинаються так зрідка, ніби живуть на різних планетах.

— Ось бачиш, як чудово все складається? Ви сусіди, ти його давно знаєш. Що заважає нас познайомити ближче? — засміялася Ліза.

Рікка не сміялася.

Потім Ліза лише про Тома й говорила. Рот їй не замикався.

— Треба й тобі когось знайти! — раптом вигукнула вона.

Рікка подумки перебрала всіх хлопців у своєму класі. Нема там у кого закохуватися. І в паралельному класі — теж.

Ріцці раптом стало прикро на душі. А якщо вона не здатна закохуватися?

— Як думаєш, бувають люди, не здатні на кохання? — з напускною байдужістю запитала Рікка, щоб Ліза не здогадалася, що вона себе має на увазі.

— Усі закохуються, — авторитетно заявила Ліза, ніби оце раптом стала експертом у любовних питаннях.

Рікка потупила погляд. А якщо вона єдина у світі не здатна закохатися? Що тоді? А може, просто не знає, як воно — бути закоханою. А може, вже давно в когось залюбилося і не здогадується про це?

— Звідки ти знаєш, що закохана? — раптом запитала Рікка.

— У животі наче бульбашки булькочуть, — задоволено відповіла Ліза.

Рікка прислухалася до себе. Але нічого в животі не булькотіло.

— Може, гайнемо до води? Скупаємося? — запропонувала вона, підводячись із трави. — Запитаю в мами, чи поїде з нами.

— А які в Тома сині очі! — зітхнула Ліза, не слухаючи подругу.

Рікка щось ніколи не помічала Томових синіх очей.

— То, може, гайнемо купатися? — перепитала Рікка, але Ліза її не чула.

Тоді Рікка сказала, що їй час додому обідати, хоча вони вже давно пообідали.

Рікка поволі брела додому. Їй аж ніяк не подобалося, що Ліза закохана. Вона підбрала з землі палицю й повела її вздовж паркана. Цок-цок-цок, цокотіла палиця по штахетинах. На вихідні вона поїде до тата й не буде бачитися з Лізою. Завжди було сумно покидати Лізу що другий тиждень, тепер же вдвічі сумніше. А якщо наступного тижня у неї заведеться хлопець? Ось повернеться Рікка в неділю, а найліпша подруга уже тю-тю?

Рікка пожбурила від себе палицю і замислилася, за що би взятися. Невже тинятися самотою до самого вечора? Коли проминала будинок Тома, їй аж мурашки забігали по

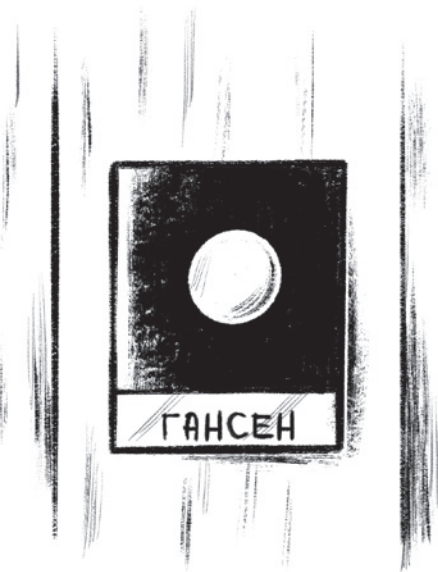
спині. Відчуття, ніби весь їхній Сосновий пагорб раптом перемінився.

— Рікко-о-о! — почувся голос її молодшої сестрички Анни.

Анна і Нільс бігли їй назустріч. Вони двійнята, їм всього лиш по три роки.

— Пограєшся трохи з малюками? — запитала мама.

Рікка важко зітхнула. Мама наче в засідці сидить, тільки й чекає, щоб повісити на неї малюків. Тому Рікка зазвичай утікає до Лізи, бо та — єдина дитина в сім'ї.

Провальне звідництво

Наступного дня Рікка ледь не помирала від нудьги на перерві.

— Бачила Тома? — чіплялася з розпитуваннями Ліза.

— Так...

— Що йому найбільше смакує?

— Не знаю, — ледь не застогнала Рікка.

— У нього велика кімната?

— Та ні, цілком звичайна.

Учора, доки Ліза не зізналася у своїй закоханості, все було нормально. А тепер до неї годі було пробитися.

— А ще Том має собаку! — щебетала Ліза із захопленими іскорками в очах. — Я ж завжди мріяла про собаку!

Рікку від тих слів аж шпигнуло в животі. Піп був майже її собакою. Ще крихітним цуциком він залазив їй у пазуху, спав на колінах. Іноді Піп ще досі до них навідується. І що, тепер це буде собака лише Лізи й Тома?

Коли пролунав дзвінок з останнього уроку, Ліза прошепотіла їй на вухо:

— Пошпигуємо за Томом?

Він саме вийшов зі шкільних воріт за кілька кроків попереду них.

— Ні! — категорично заперечила Рікка. — Навіщо?

— Можливо, сьогодні нас зведеш? — промовила Ліза, заворожено дивлячись на Томову спину.

— Ліпше їдьмо купатися! Надворі така теплінь!

— Не хочу.

— Ти й вчора не хотіла!

— Пошпигую за Томом, — вирішила Ліза і швидким кроком почимчикувала за ним.

«Можна й пошпигувати трохи, — подумала Рікка. — А коли він зайде в дім, поїдемо скупатися».

Вони рушили вслід за Томом. Том мешкав нижче вулицею коло Рікки. Він скоротив собі шлях через живопліт і зник з очей.